

denne Finansloov 50,000 Kr. til een Kirke. I den Henſeende var der i Virkeligheden i Fællesudvalget fra Venſtres Side — det ſkal jeg meget gerne og meget villig anerkende — Tilbøjelighed til at gaa ind derpaa. Der var den Tilbøjelighed, at det havde man intet videre imod — ſaaledes lod det fra alle Sider — og vi betragtede det derfor ſom en ganſte given Ting, at det ville de Herrer ved første given Lejlighed bevilge. Men ſen ganſte ejendommelig lille Ting knyttedes dertil, idet Betingeſſen for, at man vilde bevilge diſſe 50,000 Kr. til en Kirke, var, at man vilde have Planer, Overſlag, Tegninger oſv. i Forvejen, og det ſkulde foreligge alt ſammen, før man bevilgede denne Sum, uden det kunde man ikke bevilge de 50,000 Kr. Men da man ſkulde enes om Finansloven, og da Spørgsmaalet om de 200,000 Kr. til Ekſportſlagteriet forelaa, ſaa kunde man ſaa udmærket godt bevilge denne Sum, uden at der forelaa Planer, Tegninger, Overſlag oſv., ſaa var der intet Menneſte, der brød ſig om ſaadanne.

Vi kom alſaa til Fællesudvalget for at forhandle om denne Overenſtomſt og om vort Modforſlag, og Stillingen var alſaa den, at denne ſaakaldte Overenſtomſt blev forelagt fra Venſtres Side, og vi fremsatte vort imødefommende Forſlag, hvorpaa vi kun udelod Forſlaget om Rentenedſættelſe og de 2,000 Kr. til Fredsbureauet. Hvorledes blev vel et ſaa overordentlig imødefommende Forſlag fra vor Side modtaget? Med den fuldſtændigſte Tavſhed. Da vor Medfører, ſom havde forelagt dette Forſlag, derefter ſpurgte, om man ikke ønſkede at udtale ſig om denne Sag, blev der ſvaret: Nej, det Spørgsmaal er drøftet ſaa tit, at der ikke er nogen Grund dertil. Da man ſpurgte, om der ikke var Grund til at overveje Sagen, blev der ſvaret: Nej, det er der ingen Grund til. Og ſaa gif man til Afſtemning, og Afſtemningen fandt ſtraks Sted. Jeg vil gøre opmærkſom paa, at den høje Regering, ſom jeg før ſagde, havde ikke Tid til at tale eller forhandle med os. I Fællesudvalget havde man ikke Lyſt til — maatte ogſaa fordi man havde Haſtvært — at forhandle Sagen og overveje Spørgsmaalet eller tage kort Tids Udættelſe, inden man afgjorde de Spørgsmaal. Der blev ſagt, der var ikke noget at vente efter, det ſkulde afgøres ſtraks, nu ſkulde Sagen være færdig. — Saaledes ſete det da, at der kom to Indſtillinger, mellem hvilke der er den Forſkel, ſom alle kende.

Nu ſiger man: Hvad er da det hele, hvad betyder dog dette? Det er jo i Virke-

ligheden ikke nogen Ting, ſige de Herrer fra den anden Side, det er Bagateller, ſom det ſaa ofte er blevet ſagt i denne Forhandling, det er Bagateller, ſom virkelig ikke behøve at tages ſaa alvorligt. Ja, men det ſige vi ikke fra vor Side. Fra vor Side ſige vi, at det er et Principſpørgsmaal for os, og hvis det for de Herrer paa den anden Side kun var Bagateller, ſaa kunde de have behandlet dem ſom Bagateller. Jeg maa maatte nævne, at det flere Gange blev udtalt i Begyndelſen af Fællesudvalgets Forhandlinger, hvor man ikke drømte om, at der til ſidſt ſkulde ſtaa et Slag om diſſe Rentenedſættelſer, at diſſe var noget, ſom man ikke lagde videre Vægt paa — ja det er vel muligt, at enkelte Medlemmer gjorde det, jeg ſiger kun, at noget ſaadant blev udtalt fra forſtellig Side af Venſtres Medlemmer i Udvalget. Hvad er det da, det drejer ſig om? Kan der, ſpørge vi, være nogen Tvivl om Landſtingets Berettigelſe til at ſige: diſſe Poſter ville vi ikke gaa ind paa; dem have vi ikke villet, dem have vi ikke kunnet gaa ind paa? Jeg ſkal tillade mig at gøre opmærkſom paa, at en af Venſtres meſt fremragende Jurister her i Rigsdagen, maatte den meſt fremragende, har for ganſte nylig udtalt — den højtærede Formand vil nok tillade mig at oplæſe nogle Ord af Tidenden — følgende: „Naar det er fri Bevillinger, med Henſyn til hvilke det enkelte Ting maa handle efter ſin Overbeviſning, ſaa ſiger jeg, at det er en Skam, om enten Miniſteriet eller det ene Ting, vil ſætte et ſaadant Pres paa og navnlig vil præſe med Truſſel om Konflikt for at ſaa det andet Ting til at gaa ind paa ſaadanne fri Bevillinger.“ Samme ærede Medlem udtaler endvidere: „Kampen har drejet ſig om det Spørgsmaal“ — jeg vil bede ærede Medlemmer ſærlig være opmærkſomme paa dette, thi det er overordentlig ſandt og fortvæffelig ſagt —: „Kan det ene Ting, reſpektive Folketing eller Landſting, i Samraad med Miniſteriet ſætte et ſaadant Pres paa, navnlig under Truſſel med Proviſorium og Bringen ud i uregelmæſſige Tilſtande, har det Lov til at lægge et ſaadant Pres paa det andet Ting for derved at fremkalde Bevillinger.“ Det ſtaar i Landſtingstidenden Sp. 1171. Det er alſaa her ſaa tydeligt, ſom det er muligt, ſagt, at det er en Skam, hvis Folketinget i Samraad med Miniſteriet vil ſætte et Pres paa det andet Ting for derved at fremkalde Bevillinger. Hvad andet er det imidlertid der ſtes her, end at Folketinget i Forening med Miniſteriet vil gøre det, ſom det ærede Medlem kaldte en Skam, nemlig det at lægge et Pres paa Landſtinget og berøve